เรื่องเสร็จที่ ๔๐๑/๒๕๒๕

บันทึก

เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐
(กรณีซื้อยาแผนปัจจุบันที่มีวางขายในท้องตลาด
เพื่อส่งออกไปจำหน่ายให้ลูกค้าในต่างประเทศ
จะต้องมีใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันหรือไม่)

กระทรวงสาธารณสุขได้มีหนังสือที่ สส ๐๗๐๘/๔๑๕๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๒๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ในการประชุมของคณะกรรมการพัฒนาการส่งออก ครั้งที่ ๗/๒๕๒๕ เมื่อวันพุธ ที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๒๕ ได้มีข้อเสนอของผู้แทนกระทรวงการคลังว่า กรมศุลกากรเคยอนุญาตให้มีการส่งยาแผนปัจจุบันออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้ โดยผู้จัดส่งยาเหล่านั้นมิได้เคยขออนุญาตเป็นผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายยาแผนปัจจุบันมาก่อนเลย ในเรื่องนี้ บริษัทซุยซินโดชิบปิ้งแอนด์เทรดดิ้ง จำกัด เป็นผู้จัดส่งรายหนึ่งได้ซื้อยาที่มีวางขายในท้องตลาดและส่งไปให้ลูกค้าในต่างประเทศเป็นราย ๆ ไป โดยบริษัทฯ มิได้ขายยาให้แก่ประชาชนภายในประเทศ จึงมิได้จดทะเบียนร้านขายยาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ในการส่งยาออกไปนอกประเทศครั้งสุดท้าย สารวัตรของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้อายัดยาเหล่านั้นไว้โดยอ้างว่าผู้ส่งยาออกไปขายนอกประเทศต้องจดทะเบียนร้านขายยาเสียก่อน จึงจะจัดส่งยาออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้ กรมศุลกากรจึงขอความเห็นในเรื่องนี้ว่าบริษัทที่ส่งยาแผนปัจจุบันออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศตามความต้องการของลูกค้าในต่างประเทศโดยตรงดังเช่นที่บริษัทซุยซินโดชิบปิ้งแอนด์เทรดดิ้ง จำกัด ปฏิบัติอยู่นั้น จะสามารถทำได้เพียงใด และมีความจำเป็นที่จะต้องจดทะเบียนร้านขายยาเสียก่อนหรือไม่

กระทรวงสาธารณสุขได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาพิจารณาเรื่องนี้แล้ว ได้รับแจ้งว่า

๑. สารวัตรอาหารและยาไม่ได้อายัดยาของบริษัทซุยซินโดชิบปิ้งแอนด์เทรดดิ้ง จำกัด แต่อย่างใด

๒. สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้ประชุมเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องแล้วมีความเห็นเป็นสองฝ่าย คือ

๒.๑ ฝ่ายแรกมีความเห็นว่าต้องมีใบอนุญาตขายยา เพราะการส่งยาไปขายต่างประเทศนั้น มีวิธีการซื้อยา เก็บยา ส่งยา เป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ทางการค้า ซึ่งตรงกับคำนิยามคำว่า “ขาย” ตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐

๒.๒ อีกฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่า ไม่ต้องมีใบอนุญาตขายยา เพราะไม่มีบทบัญญัติเฉพาะกล่าวไว้เกี่ยวกับการส่งยาออก และมีความเห็นว่าน่าจะไม่ต้องควบคุมการส่งออก

๓. สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้นำเรื่องเสนอคณะกรรมการเพื่อหา

ข้อยุติ คณะกรรมการยาในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๒๕ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๒๕ ได้มีมติขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความ

อนึ่ง กระทรวงสาธารณสุขได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้อนุมัติเรื่องการปรับปรุงขั้นตอนและพิธีการส่งออกเพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องต่าง ๆ ให้การส่งออกเป็นไปโดยสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงสาธารณสุขสำหรับการควบคุมอาหารและยานั้น มีข้อความตอนหนึ่งระบุว่า "หากเป็นปัญหาข้อกฎหมาย ก็ให้กระทรวงสาธารณสุขร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแก้ไขกฎหมายนั้น ๆ ให้เป็นไปตามนโยบายเอื้ออำนวยต่อการเร่งรัดการส่งออกยิ่งขึ้น"

กระทรวงสาธารณสุขจึงขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความปัญหาดังกล่าวด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) และผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา) แล้ว มีความเห็นดังนี้

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับยาแผนปัจจุบันนั้น พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ บัญญัติว่า ผู้ผลิต ผู้ขาย หรือผู้นำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาแผนปัจจุบันจะต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต[๑] โดยผู้ขออนุญาตจะต้องมีคุณสมบัติต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้รวมทั้งการมีสถานที่ผลิตยา สถานที่ขายยา สถานที่นำหรือสั่งยาเข้ามาในราชอาณาจักร หรือสถานที่เก็บยาด้วย[๒] ส่วนใบอนุญาตสำหรับยาแผนปัจจุบันนั้นแบ่งออกเป็น ๓ ประเภทใหญ่ ๆ คือ ใบอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบัน ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบัน และใบอนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร[๓] เมื่อผู้ขออนุญาตได้รับใบอนุญาตแล้ว กฎหมายก็ได้กำหนดหน้าที่ของผู้รับ

---

[๑] มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย หรือนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาแผนปัจจุบัน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

[๒] มาตรา ๑๔ ผู้อนุญาตจะออกใบอนุญาตให้ผลิต ขาย หรือนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาแผนปัจจุบันได้ เมื่อปรากฏว่าผู้ขออนุญาต

ฯลฯ ฯลฯ

(๗) มีสถานที่ผลิตยา สถานที่ขายยา สถานที่นำหรือสั่งยาเข้ามาในราชอาณาจักร หรือสถานที่เก็บยา และอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตยา การขายยา หรือการเก็บยาและการควบคุมหรือรักษาคุณภาพยาซึ่งมีลักษณะและจำนวนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ฯลฯ ฯลฯ

[๓] มาตรา ๑๕ ประเภทของใบอนุญาตสำหรับยาแผนปัจจุบันมีดังนี้

(๑) ใบอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบัน

(๒) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบัน

(๓) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจุเสร็จที่ไม่ใช่ยาอันตรายหรือยาควบคุม

อนุญาตไว้โดยแยกกรณีระหว่างผู้รับอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบัน[๔] ผู้รับอนุญาตขายยาแผนปัจจุบัน[๕] และผู้รับอนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร[๖]

สำหรับคำว่า "ผลิต" และ "ขาย" นั้น พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

"มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ ฯลฯ

"ผลิต" หมายความว่า ทำ ผสม ปรุง หรือแปรสภาพ และหมายความรวมถึงเปลี่ยนรูปยา แบ่งยาเป็นยาบรรจุเสร็จ

ฯลฯ ฯลฯ

"ขาย" หมายความรวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก หรือแลกเปลี่ยน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า หรือการมีไว้เพื่อขายด้วย

ฯลฯ ฯลฯ"

การที่พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มีบทบัญญัติควบคุมเฉพาะผู้ผลิต ผู้ขาย และผู้นำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักร โดยมิได้มีบทบัญญัติควบคุมผู้ส่งออกไว้โดยตรง จะถือได้หรือไม่ว่าคำว่า "ขาย" นั้น หมายความรวมถึงการส่งยาออกไปขายในต่างประเทศหรือการส่งออกด้วย เนื่องจากคำว่า "ขาย" มิได้เจาะจงว่าเป็นการขายภายในประเทศหรือการส่งไปขายในต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ เช่น "ผู้อนุญาต" ก็คือ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาหรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการอาหาร

พิเศษ

(๔) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจุเสร็จสำหรับสัตว์

(๕) ใบอนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร

ฯลฯ ฯลฯ

[๔] มาตรา ๒๐ ผู้รับอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบันต้องมีเภสัชกรชั้นหนึ่งอย่างน้อยสองคนเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามมาตรา ๓๘ และต้องจัดให้มีเภสัชกรอย่างน้อยหนึ่งคนประจำอยู่ตลอดเวลาที่เปิดทำการ

มาตรา ๒๕ ให้ผู้รับอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบันปฏิบัติดังต่อไปนี้

ฯลฯ ฯลฯ

[๕] มาตรา ๒๑ ผู้รับอนุญาตขายยาแผนปัจจุบัน ต้องมีเภสัชกรชั้นหนึ่งหรือเภสัชกรชั้นสองเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามมาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๐ ประจำอยู่ตลอดเวลาที่เปิดทำการ

มาตรา ๒๖ ให้ผู้รับอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันปฏิบัติดังต่อไปนี้

ฯลฯ ฯลฯ

[๖] มาตรา ๒๔ ผู้รับอนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักรต้องมีเภสัชกรชั้นหนึ่ง เป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามมาตรา ๔๔ ประจำอยู่ ณ สถานที่นำหรือสั่งยาเข้ามาในราชอาณาจักร หรือสถานที่เก็บยา ตลอดเวลาที่เปิดทำการ

มาตรา ๒๗ ให้ผู้รับอนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักรปฏิบัติดังต่อไปนี้

ฯลฯ ฯลฯ

และยามอบหมาย “สำหรับการอนุญาตขายยาในกรุงเทพมหานคร” และผู้ว่าราชการจังหวัด “สำหรับการอนุญาตขายยาในจังหวัดที่อยู่ในเขตอำนาจนอกจากกรุงเทพมหานคร”[๗] ผู้รับอนุญาตขายยาจะขายยานอกสถานที่ที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตไม่ได้ เว้นแต่เป็นการขายส่งตรงต่อบุคคลบางประเภท[๘] และจะต้องจัดให้มีป้ายแสดงว่าเป็นสถานที่ขายยาไว้สถานที่ขายยา[๙] บทบัญญัติ

---

[๗] มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ ฯลฯ

“ผู้อนุญาต” หมายความว่า

(๑) เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา หรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยามอบหมาย สำหรับการอนุญาตผลิตยาหรือการนำหรือสั่งยาเข้ามาในราชอาณาจักร

(๒) เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา หรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยามอบหมาย สำหรับการอนุญาตขายยาในกรุงเทพมหานคร

(๓) ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับการอนุญาตขายยาในจังหวัดที่อยู่ในเขตอำนาจนอกจากกรุงเทพมหานคร

ฯลฯ ฯลฯ

[๘] มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาต

(๑) ผลิตหรือขายยาแผนปัจจุบันนอกสถานที่ที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตเป็นการขายส่งตรงต่อผู้รับอนุญาตขายยา กระทรวง ทบวง กรม ในหน้าที่ป้องกันหรือบำบัดสภากาชาดไทย องค์การเภสัชกรรม ผู้ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม และผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน หรือขายยาสำหรับสัตว์โดยขายส่งต่อผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์

(๒) ผลิตหรือขายยาแผนปัจจุบันไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาต

[๙] มาตรา ๒๖ ให้ผู้รับอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีป้าย ณ ที่เปิดเผยหน้าสถานที่ขายยาที่ระบุไว้ในใบอนุญาตซึ่งเห็นได้ง่ายจากภายนอกอาคาร คือ

(ก) ป้ายแสดงว่าเป็นสถานที่ขายยา

(ข) ป้ายแสดงชื่อตัว ชื่อสกุล และวิทยฐานะของผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการและเวลาที่ปฏิบัติการ

ทั้งนี้ วัตถุที่ใช้ทำป้าย ลักษณะ สี ขนาดของป้าย ขนาดของตัวอักษร และข้อความที่แสดงในป้ายให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) จัดให้มีการแยกเก็บยาสำหรับสัตว์เป็นส่วนสัดจากยาอื่น

(๓) จัดให้มีการแยกเก็บยาเป็นส่วนสัดดังต่อไปนี้

(ก) ยาอันตราย

(ข) ยาควบคุมพิเศษ

(ค) ยาอื่น ๆ

(๔) จัดให้มีที่เป็นส่วนสัดสำหรับปรุงยาตามใบสั่งยาของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์และสำหรับเก็บยาที่จะใช้ในการนั้นด้วย

(๕) จัดให้ฉลากที่ภาชนะและหีบห่อบรรจุยาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๕ (๓) คงมีอยู่ครบถ้วน

(๖) ทำบัญชียาที่ซื้อและขายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๗) การอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เหล่านี้ทำให้เห็นได้ชัดว่ามีจุดมุ่งหมายที่จะควบคุมผู้ที่ขายยาหรือมียาไว้เพื่อขายภายในประเทศ นอกจากนี้มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดขายยาแผนปัจจุบันเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตนั้น[๑๐] ก็มีบทกำหนดโทษทางอาญาของผู้ที่ฝ่าฝืนเอาไว้[๑๑]จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่า การขายยาในกรณีนี้มิได้หมายความรวมถึงการส่งออกด้วย ตามสุภาษิตกฎหมายที่ว่า “ในกรณีที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ย่อมไม่มีความผิด และไม่มีโทษทางอาญา (nullum crimen, nulla poena sine lege)”

ถ้าหากพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มีความประสงค์ที่จะควบคุมการส่งยาออกไปขายนอกราชอาณาจักรด้วย ก็จะต้องบัญญัติไว้ให้ชัดเจนทำนองเดียวกันกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติอีก ๒ ฉบับที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ และอยู่ในความควบคุมของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาเช่นเดียวกัน คือ พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

สำหรับพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น นอกจากจะระบุกรณี “ส่งออก” ไว้อย่างชัดเจนแล้ว[๑๒] ก็ยังมีบทบัญญัติควบคุมผู้ขายและผู้ส่งออกไว้ต่างหากจากกัน[๑๓]

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ก็ระบุกรณี “ส่งออก” ไว้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกัน[๑๔]

ฯลฯ ฯลฯ

[๑๐] โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑

[๑๑] มาตรา ๑๐๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

[๑๒] มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๓ หรือประเภท ๔ หรือนำผ่านซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภท เว้นแต่ได้รับใบอนุญาต

ฯลฯ ฯลฯ

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ขาย” หมายความรวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบหรือมีไว้เพื่อขาย

ฯลฯ ฯลฯ

“ส่งออก” หมายความว่า นำหรือส่งออกจากราชอาณาจักร เพื่อไปต่างประเทศ

ฯลฯ ฯลฯ

[๑๓] มาตรา ๒๘ ให้ผู้รับอนุญาตขายวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ปฏิบัติดังต่อไปนี้

ฯลฯ ฯลฯ

มาตรา ๘๒ ในการส่งออกแต่ละคราวซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๓ ผู้รับอนุญาตต้องจัดให้มีสำเนาใบแจ้งการส่งออกไปพร้อมกับวัตถุออกฤทธิ์ที่ส่งออกนั้นหนึ่งฉบับ และให้ส่งตรงไปยังเลขาธิการอีกสองฉบับ

ฯลฯ ฯลฯ

[๑๔] มาตรา ๒๐ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ เว้นแต่ได้รับใบอนุญาต

พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้น แม้จะได้ประกาศใช้ก่อนพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับดังกล่าวข้างต้น แต่ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติฉบับแรกเกือบทั้งฉบับ โดยพระราชบัญญัติยา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งถ้าพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ ประสงค์จะควบคุมผู้ส่งออกด้วยก็คงจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ชัดเจนทำนองเดียวกันกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) จึงเห็นว่า บริษัทซุยซินโดชิบปิ้งแอนด์เทรดดิ้ง จำกัด ซึ่งเป็นผู้จัดซื้อยาที่มีวางขายในท้องตลาดเพื่อส่งออกไปให้ลูกค้าในต่างประเทศ โดยบริษัทฯ มิได้ขายยาดังกล่าวภายในประเทศ ไม่ต้องมีใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร
(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)
รองเลขาธิการฯ
รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ตุลาคม ๒๕๒๕

ฯลฯ ฯลฯ

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ ฯลฯ

“จำหน่าย” หมายความว่า ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้

ฯลฯ ฯลฯ

“ส่งออก” หมายความว่า นำหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร

ฯลฯ ฯลฯ

มาตรา ๒๒ ในการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภทของผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๒๐ แต่ละครั้งต้องได้รับใบอนุญาตทุกครั้งที่นำเข้าหรือส่งออกจากผู้อนุญาตด้วย

ฯลฯ ฯลฯ